

Del 'waka' al 'bunga'

RICARD MAS

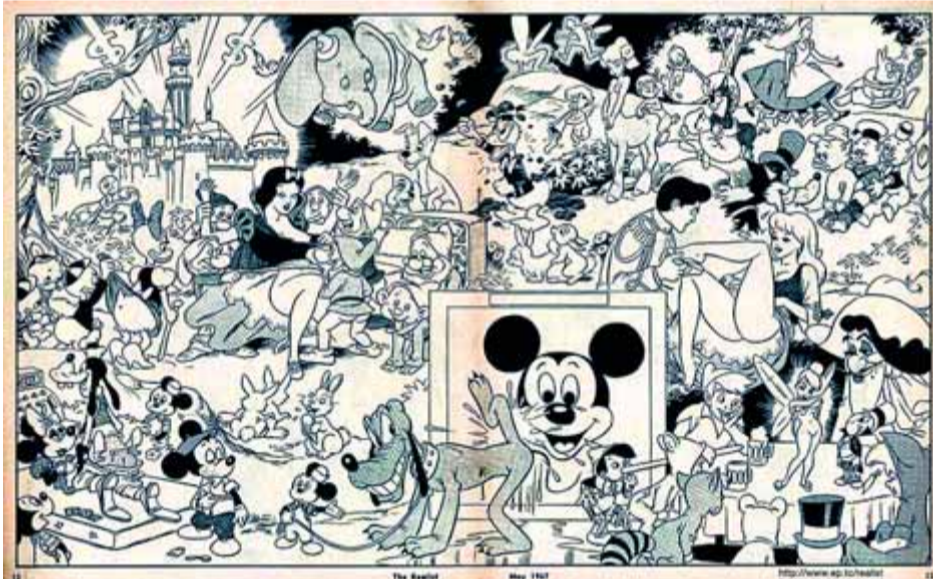
Darrerament, els diaris van plens de mots com ara *waka-waka* i *bunga-bunga*. Tots dos van començar com a rumors i ara estan prenent cos real. El primer té a veure amb la premsa del cor, en concret amb la relació d'una cantant mediocre amb un grandíssim jugador del Barça, amb restaurants i llengües que gairebé surten per l'orella. El segon, amb el cor del poder que controla la premsa italiana, on el que hi entra i el que hi surt ho deixo a la imaginació del lector.

Anem, però, al *bunga-bunga*... Què és? Es tracta d'una variant orgiàstica practicada principalment a Itàlia, en què hi ha un líder que exerceix de mestre de cerimònies. Aquest líder ordena, com un director de teatre, diverses escenes. Sembla que el *bunga-bunga* estricte exigeix penetració anal sense lubricants, i una culminació en què, davant el rostre de la persona sotmesa, cal cridar les paraules suposadament importades d'una remota tribu africana.

En fi, no sé exactament com són els *bunga-bunga* de Berlusconi, però no li calia anar gaire lluny, ni triar paraules tribals exòtiques, tenint al darrere una rica tradició romana imperial que l'avalava.

Les orgies eren unes festes misteriques de la Grècia antiga en honor de Demèter a Eleusis, si fem cas dels himnes homèrics. Herodot diu que eren en honor de Dionís. La qüestió, en tot cas, era celebrar la fertilitat femenina i potenciar les forces perennes de la natura.

Roma va importar aquests ritus amb les bacanals massives, en honor del déu Bacus. Fins i tot els bàrbars tenien celebracions semblants. Però amb la instauració de la religió catòlica i la seva visió restrictiva de la sexualitat, tota bacanal va ser prohibida. Unes d'aquestes festes, les *lupercalia*, tenien com a protagonista una salsitxa polivalent, i va ser transformada en el dia de Sant Valentí. De la mateixa manera, les *spurcalibus* derivades de les bacanals, que se celebraven al febrer, van ser transfor-

A dalt, il·lustració d'Édouard Henry Avril; a sota, dibuix de la revista 'The Realist' (1967) basada en Disney, i caràtula de pel·lícula pornogràfica oportunista.

vien. I els ritus de fertilitat, col·lectius, eren duta a terme per dones anomenades bruixes. El 1486, al llibre *Malleus maleficarum*, més conegut com a *Martell de bruixes*, es condemnava aquestes festes on, s'assegura, es besava l'anus del diable.

Una secta cristiana de base amb força influència al nord d'Europa, els Germans del Lliure Esperit, va ser declarada heretge el 1311. Resulta que creien que Déu era als seus cossos, i no pas a l'Església. Practicaven l'amor lliure en grup, i un dels seus sagraments era anomenat *la delícia del Paradís*, o sigui, l'acte sexual. Sembla que Hieronimus Bosch s'hi va inspirar, quan va pintar el retaule *El jardí de les delícies* (1504).

Amb els anys, les orgies han anat tornant. L'il·lustrat venecià Casanova ens n'explica exemples, a les seves memòries. I el Marquès de Sade encara li dona una altra volta

mades en el carnaval el 743. Calia reconduir els excessos de la gent, però sense sexe grupal... Els erudits eclesiàstics consideraven fins i tot que tenir sexe massa ardent amb la parella era una forma d'adulteri!

Les festes paganes, però, sobrevi-

de cargol, al tema. Ja al segle XX, amb l'alliberament sexual iniciat a la dècada dels seixanta, amb la píndola femenina i la instauració del laïcisme, les orgies tornen a ser moda. Avui dia, una orgia és un acte sexual amb més de dues persones –tres són multitud– i, segons una enquesta duta a terme pel fabricant de preservatius Durex, el 2005, als Estats Units, un 24% de la població va participar en sexe grupal, xifra tan sols superada per Islàndia, Nova Zelanda i Sud-àfrica (26%) i encapçalada per Austràlia, amb un 28%. L'Estat figura entre els darrers països, amb un trist 8% en què no em puc incloure.

Les orgies de Burgo Partridge

En la cultura de masses, és més important la quantitat que la qualitat o la simple valoració moral. Així doncs, tenim el rècord assolit pels japonesos el 2006, en reunir 250 persones de cada gènere, amb l'única missió de tenir sexe amb la seva parella. Bé, es tracta d'un rècord que caldria contrastar amb Burgo Partridge (Londres, 1935-1963), autor del cèlebre assaig *A history of orgies* (1958). Partridge era fill d'una parella d'intel·lectuals anglesos adscrits al grup de Bloomsbury, políglot, que tenia dos amors: els llibres i les orgies. Malauradament, va morir als 27 anys víctima d'un infart massiu, després d'intensos anys de treball de camp.

Segons Partridge, les orgies són molt útils com a descàrrega, davant el precari equilibri entre instints animals i inclinacions civilitzades que conviuen en tota societat humana. Partridge matisava que les orgies violentes eren condemnables per disfuncionals i autodestructives, amb massa pes del component de tànatos.

A mi, els *bunga-bunga* de Berlusconi em fan pensar en el film d'un altre italià, Passolini, *Saló o els 120 dies de Sodoma* (1975), basat en un llibre del Marquès de Sade però ambientat a les acaballes del feixisme: una sèrie de prohoms del règim empresonen una colla de joves formosos del poble i els obliguen a satisfer els seus desitjos tot fent-los copular, menjar excrements i sotmetre's a sessions de sadisme recaragolat.

De fet, les orgies són una acceleració del temps –tots els plaers concentrats en un moment determinat–, molt en sintonia amb els vertigens de la modernitat. Un èxtasi grupal al qual ja ens tenen acostumats gràcies al futbol i les manifestacions. Es veu, però, que alguns poderosos no en tenen prou, i prefereixen altres formes de populisme més... íntimes. *

Cultura en imatges